

Oponentský posudek na bakalářskou práci Anety Petrové „Věštírny tak trochu netradičním způsobem aneb jeskynní věštírny zasvěcené Pánovi a nymfám.“

Vypracoval: doc. Hynek Bartoš, PhD.

Předložená bakalářská práce se zabývá věštěním v antickém Řecku, se zvláštním zřetelem k jeskyním jako netradičním místům pro věštění a k Pánovi a nymfám jako božstvu/bytostem, které s věštěním obvykle nespojujeme. Autorčin přístup je originální, její výklad je místy poutavý, a ačkoli obsahuje i různé nečekané odbočky a nejasná místa, celkově je dobře formulovaný, podložený poměrně bohatou sekundární literaturou, obsahuje mnoho odkazů do primárních zdrojů, z nichž autorka mnohé cituje. Práce je doplněná relevantními obrazovými přílohami. S ohledem na to, že autorka neumí řecky a nemá filologický ani archeologický výcvik, odborná úroveň práce je překvapivě dobrá a zasluhuje pochvalu. Nicméně práce má i řadu slabin, a to zejména formálních a stylistických, na které je třeba poukázat.

Cíle práce nejsou jasně vymezené a z části zůstávají nenaplněné. V úvodu si autorka klade dvě výzkumné otázky: (1) „Proč si Řekové vybrali jeskyně pro svá orákula a jak se věštění v takových prostorách provádělo?“ A (2) „Jak se tento způsob lišil od jiných božstev a jiného způsobu věštění?“ Na první část první otázky autorka žádnou jednoznačnou odpověď nepřináší, na druhou část nabízí částečně negativní (věšebný rozměr Pána nelze doložit) a částečně spekulativní odpověď (založenou na spojení nymf, Kórycké jeskyně a kústek, které se v jeskyni našly a které – čistě teoreticky – mohly sloužit k věštění). Co se týče druhé otázky, v práci není nikde jasně vysvětleno, proč je třeba analyzovat i jiné způsoby věštění, než které se dotýkají jeskyní a zmíněných božstev/bytostí. Ani v závěru své práce (str. 60) autorka tento krok nevyjasňuje: „Cílem tedy bylo spíše poukázat jaké další způsoby věštění jsou a představit je trochu podrobněji.“

Autorka odkazuje na antická díla zkratkami, které nejsou vždy standardní a které ve své práci nikde nevysvětluje.

Ačkoli je práce napsaná v češtině, autorka často cituje dlouhé pasáže v angličtině. Rozumím, proč tak činí v případech, kdy cituje anglický překlad antického textu, jehož český překlad neexistuje. Ovšem citovat v angličtině i díla, která v češtině máme přeložená (např. Homéra nebo Platóna), nepovažuji za vhodné. Za vhodné nepovažuji ani citování dlouhých anglických pasáží ze sekundární literatury. Autorka by se v takových případech měla pokusit pasáže přeložit, anebo alespoň vlastními slovy zreferovat, co autor říká a co je z toho pro daný argument důležité. Některé pod/kapitoly končí jen sérií anglických citací, bez komentáře, bez shrnutí. Čtenář si často musí sám domyslet, proč je ta která pasáž citovaná, která z uvedených informací

je klíčová a jak to souvisí s tím, co pasáži předchází a co navazuje. V některých kapitolách (např. 3.2.4-4.1.) autorka dokonce dlouze cituje nebo referuje z jediného zdroje, prakticky bez vlastního komentáře.

Text obsahuje neobvykle velké množství gramatických chyb, často jde o shodu podmětu s přísudkem nebo o chybějící čárku na konci věty vložené.

S ohledem na výše uvedené slabiny hodnotím práci na hranici dvojky a trojky.